

men. Als er iets niet goed aanvoelt, dan kom je al snel bij één van de thema's uit onze enquête terecht. Dat helpt om het probleem bespreekbaar te maken met de collega's en de teamleider. Op die manier kunnen we het ook samen aanpakken. Maar ik vind wel dat de medewerkers zelf hier een grote verantwoordelijkheid in hebben."

Uiteindelijk heeft die aanpak toch een groot effect op de dienstverlening naar de klanten. "Wanneer ik nu nog klanten van het eerste uur weer ontmoet,

Eigen ontwikkeling

De CEO van Destiny heeft in die elf jaar sinds de oprichting ook veel geleerd. Niet in het minst in zijn verhouding met externe investeerders. Met Apax Partners uit Parijs is zopas de derde externe financiële partij aan boord gekomen. "Die fondsen komen naar ons om geld te verdienen en dat doen ze ook. Maar ze moeten wel weten dat het bedrijf voor ons op de eerste plaats komt. Daarover maken we vanaf het begin afspraken. Ik merk dat je als managementteam toch heel wat macht hebt om de ma-

---

"Ik merk dat mensen naar ons komen omdat ze al gehoord hebben over de specifieke sfeer en de bedrijfscultuur."

---

dan zeggen die me regelmatig hoe zeer ze het appreciëren dat ze nog steeds diezelfde houding zien bij onze medewerkers, alsof we nog altijd een klein bedrijfje zijn. Onze mensen willen nog altijd de klanten zo goed mogelijk helpen. Het doet met deugd om dat te horen."

Destiny krijgt op dat vlak dan ook een heel goede reputatie. Het bedrijf is voortdurend op zoek naar nieuwe medewerkers met vaak een technisch profiel. "Ik merk dat mensen naar ons komen omdat ze al gehoord hebben over de specifieke sfeer en de bedrijfs-cultuur."

Daar hoort ook bij dat mensen vertrekken. "Het komt vaak voor dat ik medewerkers hoor vertellen over hoe ze hun droom willen realiseren. Zo heb ik onze beste salesmanager onlangs nog aangemoedigd om er volledig voor te gaan. Zij zit nu in de wijnhandel, een sector die ze goed kent vanuit haar familie. Je moet mensen niet tegenhouden. Ze moeten net hun idealen nastreven en hun dromen realiseren." Daan De Wever wijst erop dat medewerkers altijd kunnen terugkomen als ze elders gewerkt hebben. "En dat gebeurt ook regelmatig. De deur staat open."

nier van samenwerken te bepalen. Zo'n fonds komt ook niet zomaar naar ons: die willen echt wel dat wij aan het stuur blijven om het bedrijf te leiden. Dan moet het ook onze voorwaarden accepteren: een aantal zaken zullen we niet aanvaarden. Uiteindelijk is dat ook nooit een probleem. Zo'n investeerder wil een zekere return, en die krijgt hij ook bij ons. We halen onze cijfers", zegt Daan De Wever.

Tekst: Peter Ooms | Foto: Debby Termonia

Peter Schollaert was senior adviseur organisatieontwikkeling en directielid bij TE Connectivity. Een leuke, uitdagende baan. Maar een week vrijwilligerswerk in de vluchtelingenkampen op Lesbos liet een zodanige indruk na dat hij zijn job opzegde.

Met de vluchtelingendeal die de EU in 2016 met Turkije afsloot, kreeg dat land 6 miljard dollar toegezegd om potentiële vluchtelingen naar Europa in Turkije te houden. Zelfs voor wie individueel geld schenkt aan vluchtelingenorganisaties, blijft de hele kwestie vaak nog een vervan-mijn-bedshow. Peter Schollaert wilde zijn handen uit de mouwen steken en besloot om via het Nederlandse *Because We Carry* (BWC) een week te gaan werken in de vluchtelingenkampen op het eiland Lesbos. Reeds bij zijn aankomst werd hij geconfronteerd met de harde realiteit: "We zagen aan het strand een paar reddingsboeien, dekens, plastic en hout, wat stukken van de gammele boten bleken te zijn waarmee de vluchtelingen de zee tussen Turkije en

Vluchtelingen crisis: “Niets doen is geen optie meer!”

Lesbos oversteken. Een ticket voor de veerboot op dat traject kost 8 euro. De mensensmokkelaars vragen tussen de

men *the jungle* noemt. Voorzieningen zijn heel beperkt. “Het een onveilige, mensonterende, overvolle en vieze

genoten aan de slag konden. Het kamp werd initieel opgezet als opvang voor kwetsbare mensen en gezinnen met kleine kinderen. Er wonen 1200 vluchtelingen, de meeste uit Afghanistan.

“Als burgers, politiek en bedrijven naar elkaar kijken, dan gebeurt er niets. Toch is niets doen, geen optie.”

1000 en 2500 euro per persoon, die zijn leven waagt om deze tien kilometer te overbruggen.

Kampen

Elke week gaat een team van zeven vrijwilligers van BWC, gewapend met 8000 euro aan ingezamelde fondsen, naar Lesbos. Daar bevinden zich twee opvangkampen. In Kamp Moria, een voormalige legerkazerne, moeten vluchtelingen zich laten registreren. Er was plaats voor 3.000 vluchtelingen, maar het kamp is uit zijn voegen gebarsten en herbergt vandaag 20.000 vluchtelingen in onmenselijke omstandigheden. In de olijfgaarden erom rond staan nu honderden tentjes in wat

plaats geworden waar mensen die een mensonwaardig bestaan ontvluchten, in een ander type van onmenselijkheid belanden.” Het tweede kamp, Kara Tepe, is waar Peter Schollaert en zijn team-

Ontbijt

Kara Tepe is ondanks alles een redelijk goed georganiseerd geheel. Een aantal ngo's en de Griekse ambtenaren werken er samen om een goed gemeenschapsgevoel te creëren. Via BWC ontstonden initiatieven als ontbijtbezorging, een kapper- en beautysalon, evenals gratis fietsverhuur.

Lifejackets liggen her en der verspreid.

“Ik noem het helden”

Ondanks de precaire omstandigheden waarin de vluchtelingen leven, denkt Peter Schollaert aan de periode op Lesbos terug als een bijzonder rijke levenservaring. “Samen met het resident-team vulden we dagelijks op de tonen van Arabische beatmuziek de ontbijtzakken. Dat team bestaat uit vluchtelingen die elke dag met ons meehielpen bij het voorbereiden en uitdelen van het ontbijt. Het is een privilege dit te mogen doen. Ieder van ons kreeg een vaste wijk toebedeeld. Zo leerden we de mensen een beetje kennen: de oudere vrouw die ons telkens voor haar deur stond op te wachten; de alleenstaande So-

malische vrouw die met de baby op de arm schuchter de deur opendeed en dankbaar knikte; het kleine meisje dat haar handen dicht bij elkaar hield om de amandelnootjes voor haar mama te ontvangen. Vele kinderen liepen mee met de bolderkar en wilden maar al te graag meehelpen met de bedeling van bananen of ontbijtzakjes. Met de vaste vrijwilligers dronken we voor en na het uitdelen van het ontbijt koffie en thee. Hun veerkracht, discipline en vrolijkheid raakten me. Ze zijn er elke dag en steeds weer met goede moed, hopen op een beter leven.” (PV)

Schollaert: “Bovenal is er de vriendelijkheid, warmte en liefdevolle aandacht van de lokale vrijwilligers. Daar probeerden wij ons steentje aan bij te dragen. Wij stonden in voor het dagelijkse ontbijt. Let wel, dat betekent niet meer dan bijvoorbeeld vier smeerkaasjes en een stukje brood per gezin, aangevuld met één stuk groente en één banaan per persoon. Zwangere vrouwen kre-

levensdrang en hun hoop op een beter leven. Ze zijn ontzettend dankbaar voor het kleine verschil dat je als vrijwilliger hier kan maken. Wat aandacht, een gesprek, een glimlach of een high five maakt alles voor hen wat draaglijker. Het geeft hen hoop dat vele mensen wel om hen begaan zijn. De vele vrijwilligersorganisaties doen fantastisch werk, gesteund door vele donaties.”

Ontrading

Peter Schollaert heeft het moeilijk met de Europese politiek van ontrading en de onwil om betere leefomstandigheden te creëren. Het systeem hapert op vele vlakken. “Door met verantwoordelijken van lokale vrijwilligersorganisaties te praten, krijg je toch meer inzicht in hoe het er daar al jaren echt aan toe gaat. Het is onze Westerse beschaving onwaardig. Maar dat lees je niet in de kranten. Het laat onze Europese leiders blijkaar koud om een warm welkom aan deze mensen te geven. Zouden we de 6 miljard Europees geld die we aan Erdogan betalen, niet beter kunnen spenderen? Voor mensen die we misschien straks nodig hebben als we zelf zorgbehoevend zijn of als antwoord op de *war on talent*? Het vraagt politieke moed en daadkracht van een andere orde. Het vergt een hoger niveau van visionair en mensgericht leiderschap!”

Gevolgen

Het verblijf op Lesbos hielp Peter Schollaert om definitief de knoop door te hakken en TE Connectivity te verlaten. “Ik wil graag leiders inspireren en ondersteunen in hun uitdagingen om te streven naar een organisatiecultuur van maatschappelijk en mensgericht ondernemen. Meer creativiteit, kracht en resultaten die het welzijn van alle stakeholders ten goede komt, is mijn opzet.”

Schollaert doet tevens een oproep aan alle Belgische leiders om een deel van hun tijd en middelen in te zetten voor kwetsbare doelgroepen. Mensen die om welke reden ook, niet de middelen en mogelijkheden hebben waar wij wel over beschikken. “Als burgers, politiek en bedrijven naar elkaar kijken, dan gebeurt er niets. Toch is niets doen, geen optie. Wat krijg je in return? Onnoemelijk veel warmte, respect en positieve energie! Wie doet met me mee?”

Tekst: Patrick Verhoest | Foto's: Peter Schollaert

“De olijgaard is een onveilige, mensonterende, overvolle en vieze plaats geworden.”

gen 10 amandelnootjes extra. Zo'n ontbijt kost al 7000 euro per week, zodat de door ons opgehaalde fondsen snel opgesoupeerd waren. Door elke dag een vaste wijk te bevoorraden, leerde ik de mensen beter kennen (zie kader).”

Helden

Voor Peter Schollaert zijn deze vluchtelingen helden. Ze hebben ontzettend veel meegemaakt en in de vluchtelingenkampen is het elke dag opnieuw overleven. Ze zijn hun land ontvlucht omwille van politieke onveiligheid of oorlog. Ze riskeren hun leven om de overtocht te maken op gammele bootjes en komen dan terecht in een kamp waar de toestand eveneens mensonwaardig is. “Door hun verhalen te horen, heb ik nog meer respect voor hun